

TINEJDŽER U ROPSTVU

DNEVNIK NIKA TVISPA II

C. D. PEJN

Prevela

Leticija Martini

■ Laguna ■

Naslov originala

C. D. Payne

YOUTH IN BONDAGE

THE JOURNALS OF NICK TWISP

Copyright © 1993, 1995 by C. D. Payne

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Džoj

SEPTEMBAR

NEDELJA, 30. septembar

Da li mi je zabranjen izlazak? To je pitanje.

S jedne strane, neporeciva je istina da sam pre dva dana u Berkliju izazvao požar koji je pak napravio štetu od pet miliona dolara. To jest, izazvao ga je moj alter ego Fransoa. (Okolnosti su me prisilile da se podelim na dve ličnosti: četrnaestogodišnji Nik Tvisp brine se za redovno pranje zuba, učenje, pristojno odevanje i ponašanje u društvu odraslih. Pustolovni, crnomanjasti, privlačni Fransoa Dilindžer brine se za psovanje, iskazivanje prezira prema autoritetima, odbacivanje konvencionalnih seksualnih normi i zračenje opasnošću.)

S druge strane, moj grozni otac, pod čijom despotskom vlašću živim dok se krijem od istrage o požaru, nije izričito rekao da mi je izlazak zabranjen. Naravno, ne usuđujem se da ga pitam. Da ga iskušam, posle ručka sam rekao da ću Albera izvesti u šetnju u grad. Čale nije prigovorio. Ništa nije rekao, samo je nastavio da bulji u providnu bluzu zavodljive devetnaestogodišnje fufice koja s njim živi.

I tako, dok mi ne bude drugačije rečeno, polaziću od pretpostavke da smem da radim šta mi je volja. Kakva promena posle beskrajnih nedelja samovanja u zatvorenom kojem me je

podvrgla moja tiranska majka u Ouklandu zajedno sa svojim momkom, odvratnim pandurom Lensom Veskotom! Sloboda je predivna – čak i ako ti je jedino dozvoljeno da prevališ šest vrućih, prašnjavih kilometara do Jukaje u Kaliforniji, na putu u šume sekvoja u okrugu Mendosino.

Bio mi je to prvi obilazak mog novog stalnog prebivališta, uzvišenog rodnog grada žene koju volim. Da, još volim Šini. Iako me je ovamo namamila obećanjem slatkih seksualnih zadovoljstava, a onda se uredno ispisala (zajedno s navodno bivšim dečkom Trentom) iz škole i upisala u francuski internat, stotine kilometara odavde, u Santa Krusu.

Nakon što sam istražio flegmatično središte Jukaje, krenuo sam na zapad, uz otmene stare stambene ulice. Zgrada u ulici Sonoreto 2016 bila je velika dvospratna viktorijanska kuća s visokim uskim prozorima, obraslim prednjim tremom i kružnim tornjem s kupastim krovom. Alber je uzbuđeno lajao, povlačio kaiš i poskakivao uz staru ogradu od kovanog gvožđa. Pseća intuicija govorila mu je da je to dom njegove (jednog dana možda i moje) gospodarice.

Na tremu je zgodan, ali pomalo zapušten muškarac od nekih dvadeset pet godina svirao džez na pohabanoj staroj trubi. Zaključio sam da to mora da je Pol, Šinin rasipni brat koji guta psihodelike. Spustio je trubu i povukao dugačak dim iz ručno smotane cigarete.

„Zdravo, Nik“, doviknuo je. „Hoćeš dim?“

„Kako znaš moje ime?“, upitao sam.

„Samo uđi“, odgovorio je, prečuvši moje pitanje.

Otvorio sam kapiju i prišao tremu. Alber se užasno migoljio i njuškao unaokolo, a Pol mi pruži mirišljivu cigaretu. Fransoa povuče dugačak dim i naše moždane ćelije počese da pucketaju kao kokice. To je bila prava stvar.

„B-b-bože“, promucio je Fransoa, vraćajući džoint. „Kako si znao da sam to ja, Pole?“

„Već smo se upoznali“, rekao je i povukao još jedan dim.

„Ne, nismo.“

„U prethodnom životu“, objasnio je i ponovo mi pružio cigaretu.

„Oh“, reče Fransoa, požudno uvlačeći dim sve manjeg opuška. Čak je i Nik morao da prizna da je veoma prijatno kada ti mozak levitira tri metra iznad trotoara. Osim toga, rekao je sebi, piscima su potrebna halucinogena sredstva da bi došli u dodir sa svojim prethodnim životima. Možda im neko ipak još duguje pare.

„Šini ti je zbrisala, Nik“, reče Pol.

Slegnuo sam ramenima. „Šta se tu može? Videću je za Božić.“

Pol je odsvirao dugu, tužnu notu na trubi. „Zgodna vatra“, rekao je.

„Je li ti Šini rekla da sam to bio ja?“, upitao sam, šokiran.

„Nije morala da mi kaže.“

„Zašto? Zar sam i u prethodnom životu podmetao požare?“

„Ne“, odgovori Pol i opet dunu u trubu. „Ali Šini jeste.“

„Opa“, reče Fransoa.

„I to je i dalje tako“, dodade Pol.

Te reči su mi se urezale u mozak. „Moj bože“, rekao sam, iznenada duboko usklađen sa svemirom. „A šta pali?“

„Muškarce“, odgovorio je Pol. „Muškarce i dečake.“

Fransoa se uzbudio. „*Come on, baby, light my fire*“, uzviknuo je.

Pol se sav uživeo u liriski solo. Odmah sam prepoznao melodiju. Bila je to *Izađi iz grada* Kola Portera.

Kada sam se vratio na ranč (čaletovih unajmljenih četvrt jutra s prostranom zgradom), čale i Lejsi nisu bili kod kuće. I dalje hemijski podignut, odlutao sam u njihovu spavaću sobu. Ogroman bračni krevet bio je sav razbacan, ukazujući na nedavno mešovito seksualno rvanje. Odmakao sam pokrivač. Da, da, tu je bila značajna mrlja, geološki kuriozitet koji, nažalost, još nije mogao biti pronađen na mom krevetu. *Kakva nepravda*,

pomislio sam. *Lejsi je samo pet godina starija od mene, a spava s ćelavcem koji je dvadeset pet godina stariji od nje (praktično ceo životni vek!).*

Otvorio sam jednu fioku – hulahopke, grudnjaci i hrpa bikini gaćica svih duginih boja. *Ćale baš ima neobično donje rublje*, pomislio sam. „Obuci nešto“, predloži Fransoa. „Zašto da ne?“, odgovori Nik. Zbacio sam odeću i glatko navukao crne čipkane gaćice. S odgovarajućim grudnjakom nije bilo tako lako. Upalio sam radio i, njišući se u ritmu muzike, posmatrao svoj odraz u velikom ogledalu na vratima ormana. Sviđalo mi se kako se moj G. S. (gromoviti stojko) nazire kroz providne gaćice, ali nikako nisam mogao da konkuriram Lejsi u popunjavanju dvostrukih korpica veličine C. „Toga moramo da se ratosiljamo“, izjavio je Fransoa. Otkopčao je grudnjak, prebacio ga preko naše glave i onda ga vezao ispod brade.

„Obredna kapa crnih umeća“, komentarisao je Nik, plešući u ritmu. „Mnogo prikladnije, zar ne, Fransoa?“

„Do... do đavola?“

Sledio sam se. U do vratku je stajao ćale, otvorenih usta, grimiznog lica, držeći kesu iz prodavnice.

Lejsi, takođe s kesom u rukama, provirivala mu je iza ramena. „Je li to moj grudnjak?“, upitala je. Onda je spustila pogled. „O, moj bože!“

Dograbio sam pokrivač sa kreveta. „U-uskoro će Dan veštica, ćale“, promucio sam, pokušavajući da omotam pokrivač oko grudi, istovremeno besomučno potežući grudnjak. „Hteo sam da nađem kostim.“

„Čisti se odavde, perverzni stvore!“, besneo je ćale.

7 i 30 uveče. Ćale ne razgovara sa mnom. Čak se i Lejsi još duri. Mene grozno boli glava. Šta je to Pol uopšte pušio?

Izvadio sam svoju odeću za školu, proizvedenu negde oko 1973. godine. (Ćale uveliko štedi kupujući mi na buvljaku nošenu odeću.) Sutra odlazim u *Gimnaziju Redvud*, poprište briljantnih intelektualnih uspeha moje jedine ljubavi. Kad bi me bar

upoznala sa svojim elitnim prijateljima. Umesto toga, moram sam da odem. Nemam nijednog prijatelja (ni muškog ni ženskog) u krugu od 150 kilometara. Nije baš prijatna pomisao. Trudim se da ne mislim na to.

9 i 45 uveče. Ćale je upravo ušao u moju sobu bez kucanja (drži se istih roditeljskih propisa kao i njegova bivša žena).

„Tvoj današnji ludački ispad nazvaćemo prvim izgredom“, objavio je.

„Dobro“, rekao sam, pomalo zbunjen.

„Još dva izgreda i ode ti nazad u Oukland. Je li jasno?“

„Savršeno jasno“, odgovorio sam.

„I šta imaš da kažeš u svoju odbranu?“, upitao je.

Malo sam razmislio. „Ćale“, rekao sam na kraju, „bi li mogao da kucaš pre nego što uđeš?“

„Kucaću, druškane“, penio je ćale, „kad počneš da plaćaš stanarinu. Čini mi se da bi dvesta dolara mesečno bilo baš kako treba. Šta kažeš na to, pametnjakoviću?“

Kažem, ćale, da ću, kada odapneš, tvoje telo pokloniti naučnicima. Možda uspeju da otkriju novi gen – onaj koji proizvodi kretena.